

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2010 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Beata Piwowska

Protokolant aplikant radcowski Magdalena Nowak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2010 r.

sprawy z powództwa **M GmbH w I (Austria)**

przeciwko **S i I**

wspólnikom spółki cywilnej *O w G*

o zakazanie naruszeń praw z rejestracji wzorów Wspólnoty

i czynów nieuczciwej konkurencji

oraz

z powództwa wzajemnego **S i I**

wspólników spółki cywilnej *O w G*

przeciwko **M GmbH w I**

- o unieważnienie wzorów Wspólnoty

I. z powództwa głównego :

1. nakazuje **S i I** wspólnikom spółki cywilnej *O w G* zaniechanie produkowania i wprowadzania do obrotu oraz reklamy dekoracji świetlnej identycznej lub podobnej do wzoru Wspólnoty zarejestrowanego na rzecz *M GmbH w I* w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) w Alicante pod numerem 000680665-0009 (nazwa handlowa Snow Ball);

2. nakazuje pozwany usunięcie skutków naruszenia przez wycofanie z obrotu, a następnie zniszczenie należących do nich dekoracji świetlnych identycznych lub podobnych do wzoru Wspólnoty zarejestrowanego w OHIM pod numerem 000680665-0009 - w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku;
3. w pozostałej części powództwo oddala;
4. opłatę ostateczną ustala na kwotę 3.000 (trzy tysiące) złotych i uznaje za pobraną od powoda głównego do kwoty 1.000 (tysiąc) złotych;
5. nakazuje pobranie od *M GmbH w I* na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, kwoty 2.000 (dwa tysiące), złotych, tytułem pozostałej części opłaty ostatecznej;
6. zasądza od *M GmbH w I* na rzecz S i I – solidarnie – kwotę 1.697 (tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

II. z powództwa wzajemnego :

1. oddala powództwo
2. opłatę ostateczną ustala na kwotę 2.000 (dwa tysiące) złotych i uznaje za pobraną w całości od powodów wzajemnych;
3. zasądza od S i I – solidarnie – na rzecz *M GmbH w I* kwotę 1.697 (tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt. XXII GWwp 9/09

UZASADNIENIE

Dnia 23 XI 2009 r. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prawa austriackiego *M GmbH w I* wniosła o :

1. nakazanie S i I wspólnikom spółki cywilnej O w G zaniechania produkowania i wprowadzania do obrotu oraz reklamy dekoracji świetlnej zarówno identycznej, jak i podobnej do wspólnotowych wzorów przemysłowych zarejestrowanych na rzecz powódki w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w Alicante pod

numerami 000316906-0029 (nazwa handlowa Angelino, numer katalogowy 932-312), 000680665-0015 (nazwa handlowa Candela Olimpia, numer katalogowy 922-226) i 000680665-0009 (nazwa handlowa Snow Ball, numer katalogowy 922-230),

2. nakazanie pozwanym, usunięcia skutków naruszenia przez wycofanie z obrotu a następnie zniszczenie wszystkich dekoracji świetlnych identycznych i podobnych do wzorów Wspólnoty nr nr 000316906-0029, 000680665-0015, 000680665-0009 - w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku,
3. nakazanie pozwanym usunięcia skutków naruszenia zasad uczciwej konkurencji przez zamieszczenie w dzienniku *Rzeczpospolita*, w dodatku *Ekonomia i Rynek* na stronie 2 lub 3, w formacie $\frac{1}{4}$ strony, w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia, oświadczenia o treści : *O s.c. S, I, z siedzibą w G przeprasza za naruszenie prawa z rejestracji do wspólnotowych wzorów przemysłowych oraz zasad uczciwej konkurencji poprzez wprowadzanie do obrotu dekoracji świetlnej stanowiącej kopię wzorów przemysłowych zarejestrowanych na rzecz firmy M GmbH, wprowadzanych do obrotu pod nazwami Snow Ball, Candela Olimpia i Angelino. Z powodu dopuszczenia się wskazanego naruszenia, O s.c. S, I, wyraża ubolewanie i zobowiązuje się nie podejmować takich działań w przyszłości,*
a w przypadku nieopublikowania ogłoszenia w tym terminie, upoważnienie powódki do zastępczego wykonania tego obowiązku na koszt pozwanych,
4. zasądzenie kosztów procesu.

Na poparcie swych żądań zaoferowała dowody z dokumentów, fotografii zeznań świadków, przesłuchania pozwanych oraz dowody rzeczowe.

W motywach wyjaśniła, że *M GmbH*, utworzona w 1996 r., zajmuje się projektowaniem, wytwarzaniem i sprzedażą dekoracyjnych produktów oświetleniowych przeznaczonych dla profesjonalnych odbiorców. Spółka działa w wielu państwach europejskich oraz m.in. w Chinach i Afryce. Aby osiągnąć mocną pozycję rynkową oraz zdobyć zaufanie partnerów dystrybucyjnych i klientów ponosi duże koszty promowania znaków towarowych, wzorów przemysłowych, podnoszenia standardów i rozwoju produktów. Powódka podejmuje także działania reklamowe i promocyjne (m.in. udział w wielu imprezach targowych, wydawanie katalogów i ich wysyłka do klientów). W 2005 r. została utworzona, jako wyłączny dystrybutor powódki na terenie Polski – *M* spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B, oferująca i promująca takie produkty jak Snow Ball, Candela Olimpia, czy Angelino. Także ona regularnie ponosi ogromne nakłady na promocję i reklamę wzorów.

W 2008 r. *M* wzięła udział w ogłoszonym przez Biuro Zamówień Publicznych Miejskiego Zarządu Dróg i Zieleni w Rzeszowie, przetargu nieograniczonym na zakup dekoracji oświetlenia miasta. W ofercie przetargowej zaproponowano konkretne wizualizacje, w których wykorzystano m.in kopie wzorów wspólnotowych Candela Olimpia i Snow Ball. Przetarg wygrali pozwani, w których ofercie znalazły się produkty stanowiące kopie wzorów zarejestrowanych na rzecz powódki. Podobna sytuacja miała miejsce we Wrocławiu, gdzie organizator przetargu - Zarząd Dróg i Utrzymania Miasta wskazał w zamówieniu konkretne wzory dekoracji świetlnej Candela Olimpia i Snow Ball. Wybrano ofertę *Elektrotim S.A.* we W, działającej w ramach konsorcjum z pozwanymi. Również w Bielsku Białej pozwani wygrali – ze względu na niższą cenę, ogłoszony przez Urząd Zamówień Publicznych przetarg nieograniczony na zakup dekoracji świetlnej do ozdoby miasta. Do przetargu stanęła spółka *M* oraz pozwani, w których ofercie pojawił się produkt naśladujący wzór Angelino, zarejestrowany w OHIM pod numerem 000316906-0029.

Wzory używane przez pozwanych zostały zarejestrowane w OHIM na rzecz powódki pod numerami : Candela Olimpia - 000680665-0015, Snow Ball - 000680665-0009 w dniu 28 II 2007 r. Ucieleśniające je produkty - elementy dekoracji oświetleniowej są w ofercie handlowej od 2007 r. Autorskie prawa majątkowe do tych wzorów przysługują spółce, ich autorem jest zatrudniony w *M* grafik Franz Rieder.

Wprowadzając do obrotu produkty naśladujące wzory powódki pozwani naruszają jej prawa wyłączne. Wezwani do dobrowolnego zaniechania naruszeń, przyznali, że oferowany przez nich produkt naśladuje wzór Angelino. Zobowiązali się go wycofać go. Nie zgodzili się natomiast z żądaniem *M* dotyczącymi pozostałych wzorów.

Jako podstawę prawną swych roszczeń powódka powołała przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 w sprawie wzorów wspólnotowych oraz art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Zarzuciła, że zachowanie pozwanych jest sprzeczne z dobrymi obyczajami przez ewidentne kopiowanie wzorów przemysłowych dekoracji oświetleniowej - Candela Olimpia, Snow Ball i Angelino. Produkty powódki są znane co najmniej od 2007 r., *M* oferuje je do sprzedaży na targach, reklamuje w folderach i na swej stronie internetowej. Pozwani wykorzystali jej nakład pracy, polegający na stworzeniu oryginalnych wzorów dekoracji świetlnej, wypromowaniu i wprowadzeniu do obrotu. Ich postępowanie cechuje pasożytnicze naśladownictwo, stanowiące naruszenie dobrych obyczajów obrotu gospodarczego. Zamawiający wybierali ofertę pozwanych, którzy nie ponosząc nakładów na opracowanie i ochronę wzorów mogli obniżyć ceny. S i I wdarli się w pozycję rynkową *M* w Europie, na którą ta spółka pracowała i pracuje od 1997 r.

(k.1-142, 144-147)

S i I wspólnicy spółki cywilnej O w G zażądali odrzucenia pozwu, który wniesiony został przeciwko spółce cywilnej, a nie jej wspólnikom, ewentualnie oddalenia powództwa jako bezzasadnego i zasądzenia kosztów procesu.

Zarzucili, że *M GmbH* pozostaje w ścisłych związkach gospodarczych z *M* i po części wywodzi swoje roszczenia z działań podjętych przez tę spółkę, o których powódka wiedziała i akceptowała je.

Wyjaśnili, że od 1998 r. zajmują się dystrybucją bożonarodzeniowych dekoracji świetlnych i świadczeniem kompleksowych usług montażu, eksploatacji i demontażu. Od 2002 r. produkują dekoracje na bazie elementów świetlnych sprowadzanych z Chin. Przyznali swój udział w postępowaniach przetargowych w Rzeszowie, Bielsku-Białej i we Wrocławiu, zarzucając, że w każdym z nich, *Specyfikacje Istotnych Warunków Zamówienia* wskazywały jako wzory dekoracji symulacje/projekty przedstawione zamawiającym przez *M*. Było to sprzeczne z regułami postępowania regulowanego ustawą z dnia 29 I 2004 r. *prawo zamówień publicznych* i ograniczało uczciwą konkurencję wykonawców. Zamieszczenie w specyfikacjach chronionych wzorów przemysłowych wyłączało możliwość składania ofert przez wykonawców innych niż powódka lub podmiot przez nią upoważniony. Takie utrudnianie konkurencji jest formą dyskryminacji bezpośredniej polegającej na opisanu przedmiotu zamówienia przy użyciu oznaczeń konkretnego producenta lub produktu. Postępowania przetargowe i zawarte w ich wyniku umowy były zatem dotknięte nieważnością.

M, uczestnicząc w przygotowaniu specyfikacji winna być wyłączona od udziału w przetargach. Spółka nie poinformowała zamawiających, że wzory dekoracji są chronione na rzecz powódki i nie mogą być wykorzystywane w określaniu przedmiotu zamówienia. Nie zgłaszała sprzeciwów ani wobec określenia przedmiotu zamówień, ani przeciwko rozstrzygnięciom przetargów na rzecz pozwanych. Ich zdaniem, jeżeli nawet doszłoby w tym przypadku do naruszenia praw autorskich lub praw własności przemysłowej powódki, to odpowiedzialność ciąży na zamawiających, a nie na wykonawcy. Pozwani wykonali elementy dekoracji zgodnie z ich wskazaniem. Produkty pozwanych - *Żyrandol* i *kula świetlna / pompon* istotnie różnią się od wzorów powódki *Candela Olimpia* i *Snow Ball*. *Żyrandol* był inspirowany tradycyjnymi żyrandolami kryształowymi, produkowanymi od ponad 100 lat. W 2007 r. zostały zaprojektowane dla Wrocławia jeszcze dwa inne żyrandole, które łącznie miały tworzyć nastrój *Salonu Miasta*. *Candela Olimpia* wykorzystuje tradycyjny i bardzo popularny kształt plafonu kryształowego produkowanego np. przez renomowaną czeską firmę *Preciosa*. Element ten jest bardzo popularną bryłą wykorzystywaną nie tylko przez pozwanych w realizacjach dekoracji świątecznych ale również przez inne firmy, zarówno zagraniczne jak i polskie. Także elementy podobne do wzoru *Snow Ball* były znane na polskim i międzynarodowym rynku już od 2004 r.

Pozwani wyjaśnili, że produkt inspirowany wzorem Angelino, zakupili od Przedsiębiorstwa CR-Gama spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Bielsku-Białej. Został on tylko jednorazowo wypożyczony miastu Bielsko-Biała i nie jest oferowany przez pozwanych w ich katalogu, ani na stronie internetowej. Po uzyskaniu informacji, że może on naruszać prawa powódki, produkt ten został zutylizowany i nie był wykorzystywany w kolejnych realizacjach. Wobec dobrowolnego spełnienia żądań przed wniesieniem pozwu, powództwo winno zostać oddalone.

Pozwani zakwestionowali stawiany im zarzut nieuczciwej konkurencji.

Ewentualne wykazanie przez powódkę naruszenia przysługujących jej praw z rejestracji wzorów wspólnotowych, nie oznacza bowiem, że automatycznie stanowi ono czyn nieuczciwej konkurencji. Skoro powódka dopuściła do wskazania jej wzorów w specyfikacjach przedmiotów zamówień publicznych, to nie może skutecznie zarzucać, iż podmioty które złożyły oferty i wygrały przetargi postępują w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Przemilczenie przez *M* okoliczności istotnych dla przetargów samo w sobie stanowi zachowanie niezgodne z dobrymi obyczajami, dając powodce (spółce z nią powiązanej) niczym nieuzasadnioną przewagę konkurencyjną.

Pozwani zaprzeczyli także obiektywne i realne zagrożenie lub naruszenie interesów gospodarczych *M GmbH*. Podnieśli, że nie istnieje żaden związek pomiędzy korzyściami jakie oni osiągają lub zamierzają osiągnąć, a stratami powódki. To sposób wykonywania przez tę spółkę praw z rejestracji narusza interesy innych przedsiębiorców, przez utrudnianie uczciwej konkurencji i uniemożliwianie równego traktowania w postępowaniach w sprawach o zamówienia publiczne.

Powołując się na przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z 12 XII 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych **S i I wspólnicy spółki cywilnej O w G wnieśli o stwierdzenie nieważności wzorów Wspólnoty :**

- ✓ **nr 000680665-0015 (nazwa handlowa Candela Olimpia),**
- ✓ **nr 000680665-0009 (nazwa handlowa Snow Ball).**

jako niespełniających kryteriów opisanych w art. 4–9. Zarzucając, że wzory nie są nowe i nie mają indywidualnego charakteru wnieśli o dopuszczenie na tę okoliczność dowodu z opinii biegłego.

Powodowie wzajemni podnieśli, że wzór Wspólnoty nr 000680665-0015 (Candela Olimpia) wykorzystuje tradycyjny, bardzo popularny kształt plafonu kryształowego produkowanego np. przez renomowaną czeską firmę *Preciosa*. Motyw jest inspirowany tradycyjnymi żyrandolami kryształowymi produkowanymi od ponad 100 lat. Pozwani

wykorzystują go w swych realizacjach co najmniej od 2002 r. Element ten jest bardzo popularną bryłą, wykorzystywaną także przez innych producentów dekoracji, m.in. francuską firmę *Blachère* i polską *IPB*.

Także wzór Wspólnoty nr 000680665-0009 (Snow Ball) był znany od 2004 r., a ucieleśniające go produkty oferowały firmy : *Multidecor* (Fajerwerk), *Blachere*, hiszpańska *Ilmex*, belgijska *Festilight*, czy chińska firma *Neo-Neon*.

Na poparcie zarzutu braku nowości i indywidualnego charakteru spornych wzorów powodowie wzajemni przedstawili liczne kopie fotografii ze stron katalogowych i wydruki ze stron internetowych. (k.154-604)

Zważywszy, że wezwany do usunięcia braków formalnych pełnomocnik powódki sprecyzował, iż pozwanymi są S i I, a nie spółka cywilna O w G, Sąd uznał tę kwestię za należycie wyjaśnioną i nie wymagającą rozstrzygnięcia zarzutu braku zdolności sądowej stawianego później przez pozwanych.

O wytoczeniu powództwa w sprawie o stwierdzenie nieważności wzorów Wspólnoty nr 000680665-0015 i nr 000680665-0009 Sąd zawiadomił OHIM. (k. 683)

Odnosząc się do stanowiska pozwanych zawartego w odpowiedzi na pozew, powódka sprzeciwiła się odrzuceniu pozwu i oddaleniu powództwa.

Nie zgodziła się z zarzutem dotyczącym powoływania okoliczności faktycznych związanych z funkcjonowaniem *M*, która jest wyłącznie uprawniona na podstawie zawartej z powódką w 2005 r. umowy o współpracę do wprowadzania do obrotu na terenie Polski, na zasadach wyłączności, spornych produktów. Dla oceny samego naruszenia nie ma znaczenia, czy powódka występowała w przetargach, czy nie. Przyznała, że wiedziała o czynnościach podejmowanych przez *M*.

Powódka zaprzeczyła wartość dowodową fotografii załączonych do odpowiedzi na pozew ze względu na ich nieczytelność, niepotwierdzenie i niewskazanie tezy dowodowej. Nie zgodziła się z twierdzeniami pozwanych dotyczącymi różnic dzielących wzory i przeciwstawiane im produkty, które - jej zdaniem - nie mają żadnego znaczenia dla badania naruszenia wzoru przemysłowego. Wskazane przez pozwanych różnice nie wywołują bowiem odmiennego ogólnego wrażenia na *zorientowanym użytkowniku*. Fakt, że pozwani jedynie wykonali zlecenia zamawiających nie ma znaczenia z punktu widzenia naruszenia prawa z rejestracji.

Powódka zaprzeczyła, że *M* uczestniczyła w przygotowywaniu specyfikacji przetargu, a przedstawiając ofertę nie poinformowała zamawiającego, że wzory są

zarejestrowane. Wszelkie przesłane wizualizacje oświetlenia opatrzone były notami *Copy right*. Spółka polska podjęła działania na podstawie ustawy *o zamówieniach publicznych*, które doprowadziły do unieważnienia w 2009 r. przetargu w Białymstoku, właśnie ze względu na odwołanie się w specyfikacji do praw wyłącznych powódki. Wykonywanie uprawnień wynikających z tej ustawy nie jest jednak obowiązkiem uczestnika postępowania przetargowego i nie ma wpływu na dochodzenie roszczeń na podstawie rozporządzenia Rady (WE), czy ustawy *o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji*.

Nie zgodziła się z zarzutem niewykazania zagrożenia jej istotnych interesów gospodarczych. Pozwani naśladują produkty chronione prawami z rejestracji i sprzedają je na rynku polskim, regularnie i na szeroką skalę. Powódka więc, w sposób oczywisty, traci korzyści ze współpracy z *M*, z którą jest związana umową o dystrybucję wyłączną, wiążącą się z określonymi opłatami. Powódka stworzyła sieć dystrybucji, dbającą o tworzenie jednego, silnego, spójnego wizerunku firmy, jej rozwój i ochronę własności intelektualnej. Działanie pozwanych ten wizerunek niszczy. (k. 623-649)

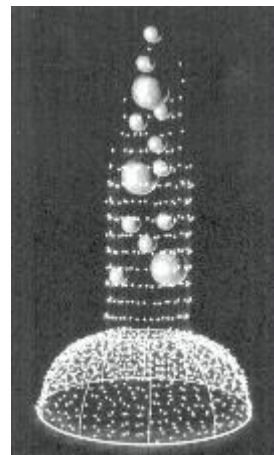
Odpowiadając na pozew wzajemny *M GmbH w I* wniosła o jego oddalenie i zasądzenie kosztów procesu, a także o oddalenie wniosków dowodowych niespełniających wymogów formalnych, ze względu na wyrywkowość, niewyraźność fotografii, brak potwierdzenia za zgodność z oryginałami, brak numeracji załączników uniemożliwiającej odniesienie się do ich treści, co pozbawia te dowody cechy wiarygodności. W jej ocenie, żaden z przedstawionych dowodów nie potwierdza tezy, że identyczne z zarejestrowanymi wzory zostały udostępnione publicznie przed datą zgłoszenia wzorów przez powódkę. W jej przekonaniu, każdy zorientowany użytkownik stwierdzi indywidualny charakter dekoracji świetlnej *M*, w szczególności w stosunku do przedstawionych przez powodów produktów. Powództwo wzajemne nie zasługuje zatem na uwzględnienie. (k. 670-678)

Sąd ustalił, że spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prawa austriackiego *M GmbH* z siedzibą w I, utworzona w 1996 r., zajmuje się projektowaniem, wytwarzaniem i sprzedażą dekoracyjnych produktów oświetleniowych przeznaczonych dla profesjonalnych odbiorców. Spółka działa w wielu państwach europejskich a także w Chinach i w Afryce. (bezsporne – tak też wypis z rejestru handlowego k.24-26, faktury k.27-32)

Aby osiągnąć mocną pozycję rynkową i zdobyć zaufanie swych partnerów dystrybucyjnych, a także klientów, spółka ponosi koszty promowania znaków towarowych, wzorów przemysłowych, podnoszenia standardów i rozwoju produktów. Powódka podejmuje liczne działania reklamowe i promocyjne (m.in. udział w wielu imprezach targowych, wydawanie katalogów i ich wysyłka do klientów). (bezsporne)

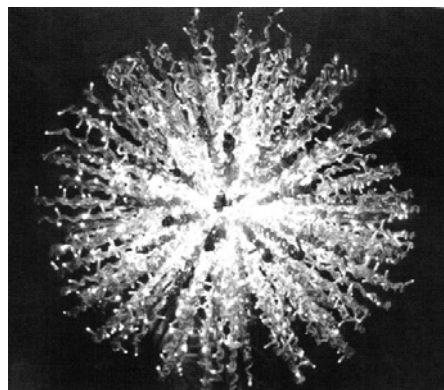
M GmbH w I służą prawa z rejestracji :

- wzoru Wspólnoty nr 000680665-0015 - z pierwszeństwem od 28 II 2007 r., o którego rejestracji opublikowano 20 III 2007 r. (lampy, łańcuchy świetlne, węże świetlne) - nazwa

handlowa Candela Olimpia, przedstawiającego się następująco :

- wzoru Wspólnoty nr 000680665-0009 - z pierwszeństwem od 28 II 2007 r., o którego rejestracji opublikowano 20 III 2007 r. (lampy, łańcuchy świetlne, węże świetlne) - nazwa

handlowa Snow Ball przedstawiającego się następująco :

- wzoru Wspólnoty nr 000316906-0029 - z pierwszeństwem od 29 III 2005 r., o którego rejestracji opublikowano 14 VI 2005 r. (lampy ogrodowe, uliczne, oświetlenie miejsc publicznych), nazwa handlowa Angelino przedstawiającego się następująco :

(bezsporne – tak też świadectwa rejestracji k.97-112)

Z rejestracji wzorów Wspólnoty wynikają dla *M GmbH* prawa wyłącznego ich używania na obszarze Unii Europejskiej. (bezsporne) Powódka realizuje je wytwarzając i oferując do sprzedaży od 2007 r. produkty pod nazwami handlowymi Candela Olimpia, Snow Ball i Angelino. Wzór nr 000680665-0015 różni się jednak od produktu Candela Olimpia, w którym został ucieleśniony w sposób odwrócony – czasza znajduje się u góry, zaś ostro zakończony walec utworzony z poziomo rozmieszczonych punktów świetlnych skierowany jest w dół. (bezsporne – tak też katalogi powódki załączone do akt sprawy) Prawa autorskie do wzorów przemysłowych przysługują powódce, ich autorem jest zatrudniony w *M* grafik Franz Rieder. (bezsporne – tak też kopia umowy k.92-94)

W 2005 r. została utworzona spółka z ograniczoną odpowiedzialnością *M* z siedzibą w B - wyłączny dystrybutor na terenie Polski, promujący i rozpowszechniający produkty *M* m.in. Snow Ball, Candela Olimpia i Angelino. (bezsporne – tak też faktury i umowa k.33-52, umowa o współpracy k.84-91)

W 2008 r. spółka *M* wzięła udział w ogłoszonym przez Biuro Zamówień Publicznych Miejskiego Zarządu Dróg i Zieleni w Rzeszowie przetargu nieograniczonym na zakup dekoracji świetlnych do ozdoby miasta. W ogłoszeniu o przetargu stwierdzono, że styl i forma elementów oświetlenia powinny być podobne – zbliżone do przykładowo zobrazowanych w załącznikach graficznych wzorów Candela Olimpia i Snow Ball. Przetarg wygrali pozwani, w których ofercie znalazły się produkty odpowiadające warunkom zamówienia : kula śnieżna nie wywołująca na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia niż wzór nr 000680665-0009 i żyrandol różniący się od wzoru nr 000680665-0015 istotnymi cechami. (bezsporne – tak też kopie dokumentów i fotografii dotyczących przetargu k.53-67, 175-226, 511-528, fotografie dekoracji wykonanej przez pozwanych k.68-70, ocena dokonana przez Sąd na podstawie zaoferowanych mu dowodów)

Również w specyfikacji istotnych warunków zamówienia opracowanej dla przetargu organizowanego przez Zarząd Dróg i Utrzymania Miasta Wrocławia na wykonanie koncepcji iluminacji świetlnej w sezonie zimowym 2008/2009 wskazano wzory Candela Olimpia i Snow Ball. (bezsporne – tak też kopie dokumentów i fotografii dotyczących przetargu k.71-79, 227-504, fotografie dekoracji wykonanej przez pozwanych k.80-83) Wygrała oferta *Elektrotim S.A.* działającej w ramach konsorcjum z pozwanymi.

W dniu 2 X 2008 r. Urząd Zamówień Publicznych w Bielsku-Białej ogłosił przetarg nieograniczony na zakup dekoracji świetlnych do ozdoby miasta. Do przetargu stanęła spółka *M* oraz pozwani, w których ofercie pojawił się produkt podobny do wzoru Wspólnoty nr 000316906-0029 (Angelino) włączony przez zamawiającego do specyfikacji istotnych elementów zamówienia. Przetarg wygrali pozwani ze względu na niższą cenę. (bezsporne –

tak też kopie dokumentów i fotografii dotyczących przetargu k.113-123, fotografie dekoracji wykonanej przez pozwanych k.124-126) Wezwani do dobrowolnego zaniechania naruszeń pozwani przyznali, że ich produkt naśladuje wzór powódki. Zobowiązali się wycofać go ze swojej oferty i zutylizować. Jego użycie było jednokrotne. Obecnie pozwani nie używają tego wzoru, nie istnieje także groźba posłużenia się nim w przyszłości przy realizacji przez pozwanych zamówień dekoracji świątecznego oświetlenia. (twierdzenie pozwanych niezaprzeczone przez powódkę k.682, korespondencja stron k.132-137)

Wykonując, oferując do sprzedaży i reklamując elementy oświetlenia ulic pod nazwą *kula śnieżna / pompon* S i I wspólnicy spółki cywilnej O w G naruszają prawa wyłączne M do wzoru Wspólnoty zarejestrowanego w OHIM pod nr 000680665-0009. Kształt kuli użyty we wzorze i odzwierciedlony w kwestionowanym produkcie są identyczne, tworzą go podobnej długości promienie, wykonane z elementów oświetlenia. Wzór powódki i produkt pozwanych nie wywołują odmiennego ogólnego wrażenia na zorientowanym użytkowniku, którym jest osoba zajmująca się sprzedażą produktów oświetleniowych, lub nabywająca je na potrzeby dekoracji miejsc publicznych, dobrze obeznana z wzornictwem przemysłowym w tej dziedzinie.

Produkt wytwarzany przez pozwanych i oferowany pod nazwą *Żyrandol* zasadniczo różni się w ogólnym oglądzie od wzoru Wspólnoty zarejestrowanego pod nr 000680665-0015. Łączy je jedynie użycie dwóch elementów – czaszy i walca, które jednak w kształtach, liniach i proporcjach oraz we wzajemnym usytuowaniu różnią się od siebie. We wzorze powódki czasza znajduje się w dolnej części, jest płytsza, sprawia wrażenie lżejszej od głębokiej czaszy usytuowanej w górnej części *Żyrandola* pozwanych. Walec we wzorze jest węższy, równomierne rozmieszczenie punktów świetlnych nadaje mu wrażenie elegancji, dodatkowo podkreślane umieszczeniem we wnętrzu różnej wielkości kul (bombek). U szczytu jest on zakończony w formie szpica, przydającego wzorowi cechy lekkości. Walec w produkcie pozwanych jest krótszy, szerszy, płasko zamknięty poziomą linią, przez to bardziej masywny, ciężki. Punkty świetlne nieregularnie rozmieszczone na przewodach sprawiają wrażenie wykonania z drutu kolczastego.

Produkt pod nazwą *Żyrandol* zasadniczo różni się od wzoru przemysłowego powódki, wywołując na zorientowanym użytkowniku całkowicie odmienne ogólne wrażenie. Jego wytwarzanie i oferowanie – w przedstawionej postaci – nie narusza praw M z rejestracji wzoru wspólnotowego nr 000680665-0015. (ocena dokonana przez Sąd na podstawie zaoferowanych mu dowodów z dokumentów urzędowych i fotografii)

Powyższe okoliczności, istotne dla rozstrzygnięcia sporu ustalone zostały w oparciu o wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego.

Fakt prowadzenia przez strony działalności gospodarczej, decydujący dla określenia trybu właściwego dla prowadzonego postępowania, wynikał w sposób niewątpliwy z zaświadczenia o wpisie S i I wspólników spółki cywilnej O w G do rejestru działalności gospodarczej oraz z odpisu z rejestru handlowego dotyczącego *M GmbH* w I.

Pozwani nie kwestionowali, należnych jej z rejestracji w OHIM, praw powódki do wzorów Wspólnoty, które także wynikały z przedstawionych Sądowi świadectw rejestracji. Nie przeczyli również okoliczności wytwarzania i oferowania kwestionowanych elementów oświetlenia i dekoracji ulic, w zakresie w jakim *M* zarzucała im naruszenie przysługujących jej praw wyłącznych i popełnienie czynów nieuczciwej konkurencji.

Ze względu na charakter sprawy, **w pierwszym rzędzie należało rozstrzygnąć o zasadności zawartych w pozwie wzajemnym żądań** stwierdzenia nieważności wzorów Wspólnoty zarejestrowanych na rzecz *M* pod numerami 000680665-0015 i 000680665-0009. W tej mierze **Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych zważył :**

Przepis art. 85 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 XII 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U.U.E.L.02.3.1, z 5 I 2002 r. Dz.U.U.E.L.02.3.1) stanowi, że unieważnienia wzoru dochodzić można występując ze stosownym wnioskiem do Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego lub w trybie pozwu wzajemnego w sprawie o naruszenie. W tym przypadku nie ma zastosowania obowiązujący w sprawach wszczętych po dniu 20 III 2007 r., art. 479¹⁴ § 3 k.p.c., wyłączający dopuszczalność zgłaszania pozwu wzajemnego w postępowaniu szczególnym w sprawach gospodarczych.

Z art. 85 rozporządzenia wynika **domniemanie ważności wzoru Wspólnoty**. Przepis ten stanowi w ust. 1., że w postępowaniu w sprawie o naruszenie wzoru zarejestrowanego sądy uznają go za ważny. Jeżeli w toku postępowania wywołanego pozwem wzajemnym ważność wzoru zostanie zaprzeczona, sąd, uznając, że jedna z przyczyn wymienionych w art. 25 sprzeciwia się utrzymaniu wzoru, stwierdza jego nieważność. (art. 86 ust. 1a) W przeciwnym razie, oddala powództwo wzajemne. (art. 86 ust. 1b) Zgodnie z art. 25 ust. 1, wzór wspólnotowy może zostać uznany za nieważny, m.in. gdy :

a. nie jest wzorem w rozumieniu definicji zawartej w art. 3a.,

b. nie spełnia wymogów art. 4-9.

Rozporządzenie zawiera legalną definicję wzoru wspólnotowego. Jego cechą charakterystyczną jest odmienne ujęcie w stosunku do definicji zawartych dotąd w ustawach państw członkowskich Unii Europejskiej. Wzorem jest bowiem postać całego

produktu lub jego części, wynikająca w szczególności z cech linii konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury lub materiałów samego produktu lub jego ornamentacji. (art. 3a) Natomiast produktem jest każdy przedmiot przemysłowy lub rękodzielniczy, włączając w to m.in. części przeznaczone do stworzenia produktu złożonego (produkt złożony składa się z wielu części, dających się zastępować umożliwiając rozłożenie i ponowne złożenie produktu), opakowanie, wygląd zewnętrzny, symbole graficzne oraz kroje pisma typograficznego, z wyłączeniem programów komputerowych. Krajowe prawo z rejestracji wzoru przemysłowego ogranicza się do wytworów tego rodzaju, dla których nastąpiło zgłoszenie, natomiast przepisy rozporządzenia, regulując zakres ochrony, nie odnoszą go ani nie ograniczają do produktu, w którym wzór jest uprzedmiotowiony.

Wygląd (postać) przejawia się zatem w zewnętrznych cechach charakterystycznych produktu, w jego formie, ukształtowaniu albo w samym przyozdobieniu, wyrażającym się w zestawieniu linii, konturów, doborze kolorów lub użyciu powierzchni o specjalnych właściwościach. W wyglądzie zewnętrznym produktu mieszczą się wszystkie jego charakterystyczne cechy, które są wizualnie postrzegalne, widoczne w czasie normalnego użytkowania przez użytkownika finalnego. (tak M. Poźniak-Niedzielska *Wzór wspólnoty. w Ochrona znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych w Polsce po akcesji do Unii Europejskiej*. UPRP W-wa 2004 s.56, 57, *Ochrona wzorów przemysłowych w prawie europejskim*. Europejski Przegląd Sądowy 1/2007 s.4-11)

Wzór Wspólnoty podlega ochronie w takim zakresie, w jakim jest nowy i posiada indywidualny charakter. (art. 4 ust.1) Obydwie wymienione przesłanki muszą występować łącznie. Zarejestrowany wzór Wspólnoty uważa się za **nowy, jeśli wzór identyczny nie został udostępniony publicznie przed datą złożenia wniosku o rejestrację** lub, jeśli wystąpiono o pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa. (art. 5 ust.1b) Uważa się, że wzór udostępniono publicznie, jeżeli został on opublikowany po zarejestrowaniu lub w inny sposób, wystawiony, wykorzystany w handlu, lub w inny sposób ujawniony przed datą określoną w art. 5 ust. 1a i art. 6 ust.1a lub w art. 5 ust.1b i art. 6 ust.1b, z wyjątkiem przypadków, gdy wydarzenia te nie mogły stać się dostatecznie znane podczas zwykłego toku prowadzenia spraw środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży, działającym we Wspólnocie. Wzoru nie uważa się za udostępniony publicznie, jeżeli został on ujawniony jedynie osobie trzeciej pod wyraźnym lub dorozumianym warunkiem zachowania poufności. (art. 7 ust. 1 w zw. z art. 5)

Wzory uważa się za identyczne, jeżeli ich cechy różnią się jedynie nieistotnymi szczegółami. (art. 5 ust.2) Cechę nowości rysunku czy modelu niweczy zatem wyłącznie jego identyczność lub występowanie różnic zaledwie w nieznaczących szczegółach w porównaniu z wzorem udostępnionym wcześniej przez publikację rejestracji, wystawienie,

używanie w handlu lub w jakikolwiek inny sposób. *Tylko zatem różnice cech istotnych pozwalają uznać, że porównywane wzory nie są identyczne.* (tak K. Szczepanowska-Kozłowska *Zdolność rejestracyjna wzoru w prawie Unii Europejskiej*. PPH nr 3 z 2005 r. s.45-50)

Zarejestrowany wzór Wspólnoty ma indywidualny charakter jeśli całościowe (ogólne) wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na takim użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji, od której ma być chroniony lub, jeśli zastrzeżono pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa. (art. 6 ust.1b) Przy ocenie indywidualnego charakteru bierze się pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru. (art. 6 ust.2) *Określenie, czy wzór ma indywidualny charakter, powinno być uzależnione od faktu, czy ogólne wrażenie wywierane na poinformowanym użytkowniku dokonującym oglądu danego wzoru różni się wyraźnie od wrażenia związanego z istniejącą całością wzoru, przy uwzględnieniu natury produktu, do którego odnosi się wzór lub w którym się zawiera, w szczególności do sektora przemysłu, do którego należy, oraz stopień swobody twórcy podczas tworzenia danego wzoru.* (pkt 14 Preambuły)

Oceniając indywidualny charakter wzoru Sąd musi rozważyć na ile utrudnione jest w określonej dziedzinie przemysłu tworzenie rysunków i modeli o charakterze indywidualnym. Swobodę tę mogą ograniczać narzucane projektantom względy funkcjonalne, techniczne, handlowe, a także tendencje panujące w modzie, czy gusta nabywców.

Ocena indywidualnego charakteru rysunku lub modelu opiera się na ogólnym wrażeniu, jakie wywołuje on na zorientowanym użytkowniku (*informed user, l'utilisateur averti*) w odniesieniu do tego co poprzednio istniało w tej samej dziedzinie produktów. Wrażenie to musi być wyraźnie odmienne. Bez znaczenia jest, że wzór różni się od wcześniejszego rysunku lub modelu pewną, nawet dużą liczbą szczegółów, jeśli mimo wszystko zorientowany użytkownik (bardziej obiektywny, wnikliwy, posiadający lepszą znajomość przedmiotu, używający go i posługujący się nim jako znawca) odnosi wrażenie, że widział już taki wzór. (*déjà vu*)

Wzór będzie miał charakter indywidualny jedynie wówczas, gdy ma na tyle silną zdolność odróżniającą go od innych, że będzie mógł być zindywidualizowany przez zorientowanego użytkownika. (tak M. Poźniak-Niedzielska *Wzór wspólnoty*. w *Ochrona znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych w Polsce po akcesji do Unii Europejskiej*. UPRP Warszawa 2004 s.57-59) *Wymóg, by był to użytkownik zorientowany, wskazuje na konieczność ograniczenia kręgu użytkowników relewantnych dla oceny ogólnego wrażenia. To zorientowanie powinno być zatem pewnym "wyczuleniem"*

takiego odbiorcy, polegającym na świadomości różnej postaci przedmiotów materialnych jako efektu intelektualnego, kreatywnego wysiłku, a w efekcie skłonności do wyboru określonego produktu ze względu na jego cechy wizualne. (tak K. Szczepanowska-Kozłowska *Zdolność*(...) s.45-50)

Za zorientowanego może być uważany stały użytkownik produktu, ale także ten, który używając go doraźnie dobrze go zna. Będzie nim także każdy podmiot związany z tworzeniem, przechowywaniem lub dystrybucją produktu, znający dobrze jego walory użytkowe i cechy techniczne. (tak J. Sozański *Ochrona własności intelektualnej i przemysłowej w Unii Europejskiej – prawo wzorów przemysłowych krajowych i wspólnotowych. nr 12/2005 s.30-37*) Określenie **zorientowany użytkownik** stanowi pewne nawiązanie do terminu **znawca** używanego w odniesieniu do wynalazków (art. 26 p.w.p.). Podobieństwo wzorów nie musi być oceniane przez ekspertów z danej dziedziny wzornictwa, lecz wystarczy, by uczyniły to osoby, które mają wystarczający zasób ogólnej wiedzy, aby ocenić wzór pod kątem widzenia.

Sąd podziela pogląd Marii Poźniak-Niedzielskiej, że zorientowany (uświadomiony) użytkownik to taki, który jest bardziej przenikliwy i ma lepszą niż zwykły znajomość przedmiotu. Nie jest to sam twórca, przeciętny odbiorca, ani znawca w określonej dziedzinie lecz osoba, która tkwi pomiędzy nimi. Od zorientowanego użytkownika wymaga się określonych kwalifikacji, zatem nie może nim być nabywca (konsument) lecz osoba, która używa przedmiotu i posługuje się nim jako znawca. Niekoniecznie musi to być finalny użytkownik. (M. Poźniak-Niedzielska *Ochrona wzorów przemysłowych w prawie europejskim. Europejski Przegląd Sądowy* 1/2007 s.6)

W okolicznościach niniejszego sporu, zorientowanym użytkownikiem produktów okolicznościowego oświetlenia i dekoracji miejsc publicznych (ulic, placów) będzie osoba, która zajmuje się ich dystrybucją, ale też taka, która ich używa, często je nabywa (np. zarządzający miejskimi przestrzeniami – budynkami, drogami, placami), rozeznana we wzornictwie przemysłowym w tej dziedzinie, panujących trendach i ofercie rynkowej.

Ze względu na okolicznościowy charakter dekoracji bożonarodzeniowych, wzornictwo w tej dziedzinie determinuje w dużej mierze tradycja świąteczna (choinka, gwiazda, postaci aniołów, św. Mikołaja, sanki prezenty, bombki choinkowe), a także pora roku (śnieżynki, kule śniegowe, sople, bałwanki). Wzornictwo przemysłowe musi uwzględniać tradycyjne motywy i konieczność używania form możliwie prostych i czytelnych ze względu na eksponowanie produktów w otwartych przestrzeniach, widocznych z pewnej odległości, w różnej porze dnia i nocy, w zmieniających się warunkach pogodowych. Pewne ograniczenia swobody twórczej wiążą się także z

materiałami, jakie mogą być używane do oświetlenia oraz z kolorystyką (powszechnie używa się światła białego, a tylko w drobnych elementach, innych – intensywnych barw).

W efekcie orzeczenia o unieważnieniu uważa się, że wzór wspólnotowy od początku nie rodził skutków określonych w rozporządzeniu, w zakresie w jakim został uznany za nieważny. (art. 26 ust. 1)

Na kwestionującym ważność wzoru powódzie wzajemnym spoczywa, zgodnie z zasadą art. 6 k.c., obowiązek udowodnienia, że w dacie złożenia wniosku o rejestrację (lub w innej dacie pierwszeństwa), wzór pozbawiony był cechy nowości i/lub indywidualnego charakteru.

Stosownie do art. 232 k.p.c., strona zobowiązana jest zgłaszać wnioski dowodowe. Ma także obowiązek dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c.). Ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku. (wyrok Sądu Najwyższego z 15 VII 1999 r. I CKN 415/99) Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę je zgłaszającą. (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 XI 2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44)

Przewidziane w art. 232 zd.2 k.p.c. uprawnienie sądu dopuszczenia dowodu niewskazanego przez strony ma charakter wyjątkowy. (wyrok Sądu Najwyższego z 26 I 2000 r. III CKN 567/98) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest prawem, a nie obowiązkiem sądu. (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 XII 2000 r. II CKN 1322/00) Jedynie w wypadkach szczególnych sąd podejmuje z urzędu inicjatywę dowodową. (uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z 19 V 2000 r. III CZP 4/00 OSNC 2000/11/195)

Obowiązująca w procesie cywilnym zasada kontradyktoryjności zwalnia sąd orzekający z odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są same strony. (wyrok Sądu Najwyższego z 16 XII 1997 r. II UKN 406/97 OSNAPiUS 1998/21/641). Ukształtowany system kontradyktoryjnego procesu wyklucza czynienie przez stronę sądu orzekającego adresatem działań czy dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia jej twierdzeń i wykrycia środków dowodowych pozwalających na udowodnienie wysuniętych przez nią żądań.

W niniejszym postępowaniu **powodowie wzajemni, których obciążał obowiązek udowodnienia twierdzenia o niespełnieniu przez sporne wzory wspólnotowe warunku nowości i indywidualnego charakteru**, dowodzili nieważności przedstawiając kserokopie wybranych przez nich kart katalogowych i wydruki ze stron internetowych. (k. 537-597)

Ich wartość dowodowa była zasadnie kwestionowana przez pozwaną wzajemną. Należy się zgodzić z licznymi zastrzeżeniami przedstawionymi w odpowiedzi na pozew wzajemny. Także w ocenie Sądu, na tej podstawie nie można dowodnie stwierdzić, że przedstawione na fotografiach produkty pochodzą sprzed lutego 2007 r.

Zaoferowane przez powodów wzajemnych fotografie, których autentyczności, ani pochodzenia od określonego podmiotu i z oznaczonego czasu nie można zweryfikować, całkowicie wyłączają możliwość dokonania przez Sąd rzetelnej, opartej na materiale dowodowym oceny. Powodowie wzajemni, żądając unieważnienia wzorów powinni byli przedstawić (choćby okazać) oryginalne i kompletne katalogi, których data wydania byłaby na tyle pewna, że pozwoliłaby na wykazanie prawdziwości twierdzenia, iż przed dniem zgłoszenia wzorów publicznie jawne były wzory, nie wywołujące na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia. Fotografie, czy wydawnictwa powinny znajdować dodatkowe potwierdzenie w zeznaniach świadków lub w dokumentach handlowych przedsiębiorstw, od których pochodziły. Takich dowodów w tym postępowaniu jednak nie zaoferowano.

Powodowie wzajemni ograniczyli się do zgromadzenia fotografii, nie dokonali jednak ich krytycznej analizy, ani porównania ze spornymi wzorami. Nie uwzględnili faktu zastosowania konfrontowanych wzorów do produkcji żyrandoli, co wiąże się z odmiennymi niż w spornych wzorach i produktach funkcjami przedmiotu, a także z różnym materiałem, z którego są one wykonywane, co ma istotny wpływ na ocenę ogólnego podobieństwa. Nie wskazali, jakie konkretnie cechy, w ich mniemaniu, decydują o braku nowości i indywidualnego charakteru. Nie zdefiniowali zorientowanego użytkownika, ani nie wskazali zakresu swobody twórczej przy tworzeniu tego rodzaju wzorów.

Należy wyjaśnić, że opinia biegłego wnioskowana przez powodów wzajemnych byłaby całkowicie nieprzydatna dla rozstrzygnięcia o zasadności zarzutu nieważności. Sformułowanie wniosku dowodowego wskazuje, że rolą rzeczoznawcy nie miała być pomoc Sądowi w ocenie zaoferowanego, w terminie określonym w art. 479¹² § 1 k.p.c., materiału dowodowego, ale przedstawienie jego własnej oceny opartej na znajomości wzornictwa przemysłowego i samodzielnie wybranych przez niego przykładach produktów i wzorów oświetlenia. Powodowie nie uwzględnili ponadto, że biegły sądowy w postępowaniu cywilnym jest rzeczoznawcą, a ocena ogólnego wrażenia, jakie sprawiają wzór Wspólnoty i przeciwstawiany mu produkt, winna być dokonana z punktu widzenia zorientowanego użytkownika, który nie jest ekspertem w tej dziedzinie. Z tych względów, Sąd postanowił o oddaleniu wniosku dowodowego.

Oceniając cały materiał dowodowy Sąd uznał, że brak dowodów pozwalających jednoznacznie stwierdzić, iż przed dniem 28 II 2007 r. znane były i publicznie jawne wzory, zgłoszone do rejestracji przez *M.* Sąd uznał, że dowody zaoferowane przez powodów wzajemnych (wydruki ze stron internetowych i kopie stron katalogowych) nie są wystarczające dla obalenia domniemania o ważności zarejestrowanych przez OHIM pod numerami nr 000680665-0015 i nr 000680665-0009 wzorów Wspólnoty, wynikającego z art. 85 ust. 1 rozporządzenia.

W przekonaniu sądu, materiał dowodowy przedstawiony w sprawie na poparcie zarzutu nieważności wzorów, nie może skutecznie dowodzić istnienia produktów, czy wzorów publicznie jawnych przed datą zgłoszenia jej wzorów przez powódkę. Wszystkie zobrazowane na fotografiach produkty wywierają na zorientowanym użytkowniku odmienne ogólne wrażenie. Nieprawidłowe jest przy tym wskazywanie niektórych tylko elementów produktów, które zostały wykorzystane (powtórzone) we wzorze powódki, tworząc (z innymi elementami lub w zmienionym układzie, przy użyciu odmiennej kolorystyki, czy materiałów) oryginalną i nową całość.

W braku dowodów podważających nowość i indywidualny charakter spornych wzorów Wspólnoty, Sąd oddalił powództwa wzajemne S i I.

O kosztach procesu (zakresie powództwa wzajemnego) Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. – odpowiedzialności za wynik sporu. Sąd ustalił opłatę ostateczną na kwotę 2.000 zł i uznał za pobraną od powodów wzajemnych.

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (§ 3.) Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. (art. 99 k.p.c.)

Opłaty za czynności radców prawnych przed organami wymiaru sprawiedliwości określa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 IX 2002 r. *w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.*

Zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. (§ 2 ust.1.) Podstawę zasądzenia opłaty stanowią określone w rozdziałach 3-4 stawki minimalne. Opłata nie może być wyższa od sześciokrotnej stawki minimalnej, ani wartości przedmiotu sporu. (§ 2 ust.2.) Wysokość

stawki minimalnej zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju. (§ 4 ust.1.) W sprawach, w których przedmiotem jest naruszenie prawa z rejestracji minimalne wynagrodzenie wynosi 840 zł. (§ 10 ust.1 pkt 18)

Zważywszy charakter sprawy, jej wagę i stopień skomplikowania, Sąd uznał, że adekwatne do nakładu pracy pełnomocnika pozwanego wzajemnego, wykonującego zawód radcy prawnego, jest wynagrodzenie w dwukrotnej minimalnej wysokości. (1.680 zł i 17 zł, tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa)

Rozstrzygając o naruszeniu praw z rejestracji wzorów Wspólnoty Sąd zważył :

Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 XII 2001 r. w *sprawie wzorów wspólnotowych* stworzyło ujednolicony system otrzymywania wzoru, objętego jednolitą ochroną z jednakowym skutkiem na całym terytorium Wspólnoty, dążąc do wyeliminowania wcześniejszych, wynikających z różnorodności rozwiązań w poszczególnych państwach członkowskich konfliktów handlowych i przeszkód w swobodnym przepływie towarów. (ust. 3 art.1) Skuteczne *erga omnes*, prawo do wzoru wspólnotowego (prawo z rejestracji i prawo do wzoru niezarejestrowanego) obejmuje każdy wzór, który nie wywołuje u zorientowanego użytkownika ogólnego wrażenia od innych, już ujawnionych wzorów. (art. 10 ust. 1)

W razie rejestracji w Urzędzie w OHIM, wzór podlega ochronie w okresie 5 lat od daty zgłoszenia jako zarejestrowany wzór wspólnotowy, o ile spełnia przesłanki z art.1 ust.2b w zw. z art. 5 ust.1b i art.6 ust.1b rozporządzenia. Powstaje wyłączne prawo z rejestracji, polegające na używaniu i zakazywaniu osobom trzecim używania wzoru, w szczególności : wytwarzania, oferowania, wprowadzenia do obrotu, importu i eksportu lub używania produktu, w którym jest zawarty lub zastosowany wzór, lub składowania takiego produktu w tych celach (art. 19 ust.1).

Rozporządzenie wyznacza zakres uprawnień wynikających z rejestracji wzoru. Korzystaniem jest wytwarzanie (*making*) produktu, w którym wzór został ucieleśniony lub do którego został zastosowany. Oferowanie produktu dotyczy nie tylko umowy kupna / sprzedaży ale również wynajmu, dzierżawy czy innego przekazania produktu, mającego ostatecznie na celu przeniesienie prawa. Szeroko należy rozumieć zwrot **użycie produktu**, które obejmuje także wystawy czy pokazy, o ile prowadzi to do zakłócenia normalnej ekonomicznej eksploatacji prawa wyłącznego. Natomiast składowanie nie powinno być interpretowane rozszerzająco, stanowi ono naruszenie prawa z rejestracji tylko wówczas, gdy dokonane jest w celu oferowania produktu, wprowadzenia go do obrotu, importu itd.

Z rejestracji wzoru Wspólnoty wynikają roszczenia zakazowe względem osoby, która narusza lub grozi naruszeniem prawa m.in. wytwarzając, wprowadzając do obrotu, czy przechowując produkty, w których inkorporowany jest wzór.

Zgodnie z art. 10, wzór podlega ochronie w takim zakresie w jakim wywołuje u zorientowanego użytkownika inne ogólne wrażenie (ust. 1), należy przy tym wziąć pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru (ust. 2). Dla oceny naruszenia (groźby naruszenia) istotne jest zatem ustalenie, że wzór ucieleśniony w produkcie pozwanego jest na tyle podobny do zarejestrowanego na rzecz powoda wzoru Wspólnoty, że nie wywołuje on u zorientowanego użytkownika innego ogólnego wrażenia, uwzględnia się przy tym stopień swobody twórcy przy jego opracowywaniu.

Zakres ochrony wzoru określają **cechy zewnętrzne** ujawnione przez uprawnionego w dokumentacji złożonej przy wniosku o rejestrację. Będą to wyłącznie takie cechy, które mogą być postrzegane zmysłem wzroku. Dyrektywa nr 98/71/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 13 X 1998 r. w *sprawie prawnej ochrony wzorów*, w wersji angielskiej w sposób wyraźny odnosi się do tych właśnie cech. (*shown visibly*)

Zakres ochrony zarejestrowanego wzoru będzie zdecydowanie większy gdy swoboda projektanta ograniczona jest w niewielkim stopniu. Wówczas stosunkowo niski stopień podobieństwa może stanowić podstawę do uznania istnienia naruszenia, gdyż nie istnieją obiektywne przyczyny, dla których występujące podobieństwa byłyby konieczne ze względu na brak swobody twórczej w danej dziedzinie. (por. K. Szczepanowska-Kozłowska *Ochrona wzoru w prawie europejskim*. PPH nr 5 z 2005 r. s.30-34, M.Poźniak-Niedzielska *Ochrona wzorów przemysłowych w prawie europejskim*. Europejski Przegląd Sądowy 1/2007 s.4-11) Wzory należy porównywać, mając na względzie cechy nowe, nie zaś elementy znane i ogólnie dostępne. Nie należy do treści prawa np. z elementów folkloru czy ukształtowanych historycznie stylów. Prawo z rejestracji nie obejmuje zatem właściwości wzoru, które są własnością publiczną, a tylko nowe, istotne jego cechy. Istnienie takie samego ogólnego wrażenia nie zawsze przesądza o naśladownictwie; często jest nieuniknioną konsekwencją sytuacji, gdy wygląd przedmiotu jest inspirowany sztuką ludową lub silnie zdeterminowany przez jego funkcję użytkową. Nie byłoby zatem celowe generalne rozciągnięcie wyłączności płynącej z prawa z rejestracji wzoru na wszelkie wzory sprawiające podobne ogólne wrażenie.

W sprawach wzorów wspólnotowych sądy stosują przepisy rozporządzenia (art. 88 ust.1), a w kwestiach w nim nieuregulowanych ustawodawstwo krajowe, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego jak i procesowego, stosowanych do tego samego

rodzaju postępowań w sprawach dotyczących praw z rejestracji krajowego wzoru przemysłowego.

Uznając, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia praw z rejestracji wzoru Wspólnoty sąd stosuje, jeśli nie stoją temu na przeszkodzie ważne powody, następujące środki :

- a. zabraniające pozwanemu kontynuowania działań, które naruszają lub grożą naruszeniem
- b. zajęcie podrobionych produktów;
- c. zajęcie materiałów i narzędzi wykorzystanych w przeważającej mierze do wytworzenia podrobionych dóbr, jeżeli ich właściciel wiedział do jakich celów były użyte lub w określonych okolicznościach było to oczywiste,
- d. wszelkie środki pozwalające na nałożenie innych sankcji, odpowiednich w określonych okolicznościach, przewidziane przepisami prawa krajowego, w tym również prawa prywatnego międzynarodowego państwa członkowskiego, w którym naruszenie miało miejsce lub istnieje groźba jego popełnienia. (art. 89 ust.1)

Sąd w sprawach wzorów wspólnotowych podejmuje, zgodnie z prawem krajowym, niezbędne środki zapewniające przestrzeganie sankcji określonych w ust.1. (ust.2)

Oceniając przeciwstawione sobie wzór Wspólnoty nr 000680665-0009 oraz produkt wytwarzany i oferowany przez pozwanych głównych pod nazwą *kula śnieżna / pompon* można stwierdzić, bez żadnych wątpliwości, ogólne podobieństwo ich kształtu i proporcji, a także materiałów i kolorystyki. Produkty S i I nie wywołują na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia od tego jakie wywołuje zarejestrowany na rzecz *M* wzór Wspólnoty nr 000680665-0009. **Stwierdzając fakt naruszenia przez pozwanych praw powódki z rejestracji tego wzoru Sąd :**

7. nakazał S i I wspólnikom spółki cywilnej O w G zaniechanie produkowania i wprowadzania do obrotu oraz reklamy dekoracji świetlnej identycznej lub podobnej do wzoru Wspólnoty zarejestrowanego na rzecz *M GmbH w I* w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) w Alicante pod numerem 000680665-0009 (nazwa handlowa Snow Ball);
8. nakazał pozwanym usunięcie skutków naruszenia przez wycofanie z obrotu, a następnie zniszczenie należących do nich dekoracji świetlnych identycznych lub podobnych do wzoru Wspólnoty zarejestrowanego w OHIM pod numerem 000680665-0009 - w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku;

Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowią przepisy art. 89 ust.1a oraz ust.2 rozporządzenia w zw. z art. 286 ustawy z 30 VI 2000 r. *Prawo własności przemysłowej*. Sąd odniósł obowiązek określony w pkt 2. do należących do pozwanych dekoracji świetlnych, nie zaś do wszystkich, jak chciała tego powódka. Wyzначzył też miesięczny czas na wykonanie obowiązku, uznając termin 7-o dniowy za nieadekwatny do realiów działalności gospodarczej.

Sąd oddalił powództwo odnoszące się do wzorów Wspólnoty :

- ✓ nr 000316906-0029 (nazwa handlowa Angelino) ze względu na niekwestionowaną przez powódkę jednorazowość naruszenia przed wniesieniem pozwu i niewykazanie istnienia groźby ponownego naruszenia w przyszłości prawa z rejestracji,
- ✓ nr 000680665-0015 (nazwa handlowa Candela Olimpia) ze względu na niestwierdzenie naruszenia prawa z rejestracji wobec wywoływania przez produkt pozwanych na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia niż wzór powódki.

Odnosząc się do zarzutów opartych na przepisie art. 3 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Sąd zważył :

Ustrój gospodarczy Rzeczypospolitej Polskiej opiera się na zasadach wolności gospodarczej i swobody konkurencji. Każdy przedsiębiorca funkcjonujący na rynku może podejmować działania zmierzające do pozyskiwania kontrahentów – nabywców oferowanych przezeń towarów i usług. Działania konkurencyjne, bez względu na to jak dotkliwe skutki mogą wywierać w sferze interesów innych uczestników obrotu, są co do zasady dozwolone. Ustawodawca zwraca się przeciwko nim tylko o tyle, o ile są one sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami lub też podważają fundamenty konkurencji jako takiej. (por. : Wojciech Pyziół, Anna Walaszek-Pyziół *Czyn nieuczciwej konkurencji (analiza pojęcia)*. Przegląd Prawa Handlowego 1994/10/1)

Konkurencyjne są wyłącznie działania zewnętrzne, adresowane do innych uczestników wymiany rynkowej, mające na celu zdobycie klientów dla oferowanych przez nich towarów przez zwiększenie własnej efektywności gospodarczej bądź osłabienie cudzej. **Zagrożenie interesów innych uczestników rynku musi mieć charakter bezpośredni i realny. Muszą one być zdolne do wywarcia wpływu na innych przedsiębiorców-konkurentów (albo na konsumentów), zdolne niekorzystnie oddziaływać na ich sytuację, naruszając ich interesy gospodarcze.**

O naruszeniu interesu innego przedsiębiorcy można mówić wówczas, gdy na skutek działania konkurencyjnego nastąpi pogorszenie lub nie nastąpi oczekiwana poprawa możliwości nabywania lub zbywania dóbr bądź usług. Decyduje o tym sposób, w jaki działanie konkurenta jest odbierane przez potencjalnych adresatów. Zważywszy, że prawa przedsiębiorcy uczestniczącego w obrocie mają charakter względny, **tylko adresatom działań nieuczciwie konkurencyjnych służyć będzie roszczenie o ich zaniechanie i naprawienie szkody**. Obowiązek wskazania i udowodnienia istnienia takiego zagrożenia obciąża występującego z zarzutem nieuczciwej konkurencji. Deliktowy charakter odpowiedzialności nieuczciwego konkurenta uzasadnia także obciążenie powoda obowiązkiem udowodnienia szkody i istnienia związku przyczynowego. (art. 415 i art. 361 § 1 w zw. z art. 6 k.c.)

Ustawa z dnia 16 IV 1993 r. *o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji* reguluje zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej - w interesie publicznym, przedsiębiorstw oraz klientów (art. 1) i nie może być traktowana jako instrument służący wyeliminowaniu konkurencji w ogóle, w celu zachowania dominującej pozycji. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 30 IX 1998 r. I ACa 281/98 Apel.-Lub.1999/1/1)

Zgodnie z przepisem art. 3, czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta. (ust. 1) Czynami nieuczciwej konkurencji są w szczególności: wprowadzające w błąd oznaczenie przedsiębiorstwa, fałszywe lub oszukańcze oznaczenie pochodzenia geograficznego towarów albo usług, wprowadzające w błąd oznaczenie towarów lub usług, naruszenie tajemnicy przedsiębiorstwa, nakłanianie do rozwiązania lub niewykonania umowy, naśladownictwo produktów, pomawianie lub nieuczciwe zachwalanie, utrudnianie dostępu do rynku, przekupstwo osoby pełniącej funkcję publiczną, a także nieuczciwa lub zakazana reklama, organizowanie systemu sprzedaży lawinowej oraz prowadzenie lub organizowanie działalności w systemie konsorcyjnym. (ust. 2)

Uznanie działania za czyn nieuczciwej konkurencji warunkowane jest kumulatywnym spełnieniem następujących przesłanek :

- ❖ czyn ma charakter konkurencyjny,
- ❖ narusza lub zagraża interesowi innego przedsiębiorcy lub klienta,
- ❖ jest bezprawny, tj. sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami.

Jak słusznie stwierdził Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 22 XI 2000 r. (I ACa 688/00, OSA 2001/5/28), nie każde zachowanie naruszające dobre obyczaje może być uznane za czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 ust. 1. Dyspozycją tego

przepisu objęte są bowiem tylko te czyny sprzeczne z dobrymi obyczajami, które zagrażają lub naruszają interes przedsiębiorcy. Naruszenie interesu przedsiębiorcy następuje wówczas, gdy działania (zaniechanie) konkurenta powodują pogorszenie lub brak spodziewanej poprawy możliwości nabycia lub zbytu oferowanych dóbr i usług. (tak też: Beata Gadek *Generalna klauzula odpowiedzialności za czyn nieuczciwej konkurencji (art.3 u.z.n.k.)*, Uniwersytet Jagielloński, Zeszyt 85, Kantor Wydawniczy Zakamycze 2003 r. s.156-161)

Naruszenie prawa odnosi się do bezwzględnie i powszechnie obowiązujących przepisów, w szczególności u.z.n.k., przepisów o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym, o ochronie dóbr osobistych, prawa własności, praw autorskich, ochrony konsumentów, kodeksu karnego.

Dobre obyczaje, w znaczeniu określonym w art.3 ust.1 u.z.n.k., rozumieć jednak należy podobnie do zasad współżycia społecznego. Są to zatem normy moralne i zwyczajowe stosowane w działalności gospodarczej. Normy te mogą się więc odnosić do innych stosunków społecznych niż typowe zasady współżycia społecznego na tle kodeksu cywilnego. O tym, czy dane działanie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, decyduje całokształt okoliczności, a zwłaszcza cel, użyte środki i konsekwencje przedsięwziętych działań. Czyn sprzeczny z prawem nie musi być zarazem sprzeczny z dobrymi obyczajami, gdyż zależy to od charakteru naruszonych norm. Dla ustalenia dobrych obyczajów poważne znaczenie mogą mieć ustalane przez organizacje samorządu zawodowego kodeksy etyczne. (tak: Marian Kępiński *Problemy ogólne nowej ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji*. Ruch Prawniczy Ekonomiczny i Socjologiczny 1994/2/1) Pojęcie dobrych obyczajów odczytuje się najczęściej w ujęciu ekonomiczno-funkcjonalnym, przywiązującym wagę nie do przestrzegania dobrych obyczajów w ogóle lecz do zachowania przedsiębiorców w działalności gospodarczej, odchodząc od dokonywania oceny z punktu widzenia ogólnych zasad etyczno-moralnych, gdzie istotne kryterium stanowiło poczucie godności ogółu ludzi myślących sprawiedliwie i słusznie. Obecnie, dobre obyczaje to normy moralne i zwyczajowe stosowane w działalności gospodarczej. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 26 IX 2002 r. III CKN 213/01 OSNC 2003/12/169, Beata Gadek op.cit. s.127-144)

Sąd podziela reprezentowany w doktrynie pogląd, iż przepis art. 3 ust. 1 w sposób ogólny określa czyn nieuczciwej konkurencji, podczas gdy ust.2 wymienia przykładowo niektóre czyny, typizowane dodatkowo w art. 5-17 u.z.n.k., które należy wyklądać w ten sposób, że ogólne określenie czynu nieuczciwej konkurencji i przepisy czyn ten uszczegóławiające pozostają w następujących wzajemnych relacjach :

- ❖ wymienione w ustawie czyny nieuczciwej konkurencji nie tworzą zamkniętego katalogu, za nieuczciwie konkurencyjne można uznać także działanie niewymienione w art. 5-17, jeżeli tylko spełnia ono przesłanki zdefiniowane w art. 3 ust. 1,
- ❖ wymagania wskazane w definicji czynu nieuczciwej konkurencji odnoszą się do czynów wymienionych w art. 5-17, art. 3 ust. 1 spełnia więc funkcję korygującą w stosunku do przepisów typizujących czyny nieuczciwej konkurencji. Gdy dany stan faktyczny, formalnie, spełnia przesłanki z art. 5-17, w rzeczywistości jednak działanie nie wykazuje któregoś ze znamion art. 3 ust.1 (np. bezprawności) uznanie go za czyn nieuczciwej konkurencji jest wykluczone.

Uznanie konkretnego działania za czyn nieuczciwej konkurencji wymagać będzie ustalenia, na czym ono polegało i zakwalifikowania go pod względem prawnym przez przypisanie mu cech konkretnego deliktu z Rozdziału 2. u.z.n.k. (*Czyny nieuczciwej konkurencji* - art. 5-17) lub deliktu tam nieujętego, ale odpowiadającego hipotezie art. 3 ust. 1.

Wskazując przepis art. 3 u.z.n.k., jako podstawę zarzutu dopuszczenia się czynu nieuczciwej konkurencji, powódka powinna była zdefiniować jakie działanie pozwanych, mające charakter konkurencyjny, bezprawne (sprzeczne z prawem lub naruszające dobre obyczaje) bezpośrednio godzi w jej interesy gospodarcze. Zdaniem Sądu, *M* nie wywiązała się z tego obowiązku. Nie skonkretyzowała na czym miałyby polegać zarzucany pozwanym czyn nieuczciwej konkurencji, spełniający ogólne warunki wymienione w klauzuli generalnej art. 3 ust. 1 u.z.n.k. Tezy formułowane w motywach pozwu i w replice wobec odpowiedzi na pozew nieodmiennie nawiązują do naruszenia praw wyłącznych, co jest całkowicie zrozumiałe, ponieważ to ich ochrona jest właściwa dla należytego zagwarantowania interesów powódki. W sytuacji nieprowadzenia przez *M* - bezpośrednio - działań na terytorium Polski, nie może ona skutecznie stawiać pozwanym zarzutu godzenia w jej pozycję na tym rynku. Zarzut pasożytniczego korzystania z wzorów wspólnotowych, podlega natomiast ocenie na gruncie rozporządzenia i prawa własności przemysłowej, nie zaś pod kątem jego zgodności z regułami uczciwej konkurencji.

Pozwani słusznie zarzucali, że sam fakt naruszenia praw wyłącznych (praw z rejestracji wzorów Wspólnoty) nie daje podstaw do stawiania im zarzutu dopuszczenia się czynu nieuczciwej konkurencji. Relacje pomiędzy przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 i *prawa własności przemysłowej* – z jednej strony, a przepisami ustawy o *zwalczaniu nieuczciwej konkurencji* – z drugiej, przemawiają za sięganiem po tę ostatnią dopiero wówczas, gdy prawa wyłączne powódki nie są należycie chronione, gdy, odmienne

od przesłanek naruszenia praw z rejestracji, cechy bezprawnego działania pozwanych uzasadniają korzystanie z tych właśnie unormowań.

Z okoliczności niniejszej sprawy, zgodnie przedstawianych przez strony procesu, wynika, że żądanie od pozwanych zaniechania zarzucanych im czynów nieuczciwej konkurencji przysługiwać może nie *M*, ale jej spółce córce, która sprzedaje w Polsce produkowane i oferowane przez powódkę produkty. *M* jest samodzielnym podmiotem prawnym i gospodarczym. Z twierdzeń powódki, ani z zaoferowanych przez nią dowodów nie wynika, że działa ona w interesie i na rzecz *M*.

M nie dysponuje prawami wyłącznymi, ale używając wzorów wspólnotowych w Polsce jest konkurentem S i I, których działania mogą mieć bezpośredni wpływ na interesy gospodarcze polskiej spółki. Ewentualne naruszenie przez pozwanych prawa lub dobrych obyczajów pozwalałoby na postawienie im zarzutu dopuszczenia się czynu nieuczciwej konkurencji i uzyskania ochrony, której nie zapewniają *M* przepisy regulujące kwestie praw z rejestracji wzorów wspólnotowych. Zarzutu nieuczciwej konkurencji, tak jak on został sformułowany, nie może skutecznie stawiać *M*, która w pełnym zakresie korzysta z przysługujących jej praw wyłącznych, domagając się w tym procesie ich ochrony.

Także polskiej spółki i relacji z nią pozwanych dotyczą twierdzenia o działaniach podejmowanych w postępowaniach przetargowych. Zdaniem Sądu, szeroko opisywane przez strony okoliczności i oferowane dowody nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w rozumieniu art. 227 k.p.c. Właściwymi do ich oceny są organy rozstrzygające o ważności przetargów i zawieranych w ich wyniku umów (w trybie ustawy z dnia 29 I 2004 r. *prawo zamówień publicznych*) lub sąd rozstrzygający ewentualny spór *M* z S i I. Czyniąc ustalenia w tej sprawie Sąd ograniczył się więc wyłącznie do (bezsportnych) okoliczności faktycznych używania przez pozwanych wspólnotowych wzorów powódki, które poddał ocenie z punktu widzenia powołanych wyżej przepisów prawa.

Godzi się przy tym zauważyć, że powódka występując z, opartym na podstawie art. 18 u.z.n.k., żądaniem opublikowania przez pozwanych oświadczenia o przeproszeniu, odnosi je w istocie do naruszenia jej praw z rejestracji wzorów wspólnotowych. Tymczasem, mający zastosowanie - jako sposób usunięcia naruszenia praw wyłącznych - przepis art. 287 ust. 2 w zw. z art. 292 ust. 1 p.w.p. w zw. z art. 89 ust. 2 rozporządzenia przewiduje w takim przypadku wyłącznie podanie do publicznej wiadomości orzeczenia lub informacji o nim. Żądanie przeproszenia za naruszenie praw do wzoru wspólnotowego nie ma więc prawnego uzasadniania. Brak także podstaw prawnych do żądania - na tym etapie postępowania - upoważnienia do zastępczego wykonania obowiązku opublikowania oświadczenia o przeproszeniu.

Uznając zarzut popełnienia czynu nieuczciwej konkurencji za nieuzasadniony (*a contrario* art. 3 u.z.n.k.) Sąd postanowił o oddaleniu żądania sformułowanego w pkt 3. pozwu głównego.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 100 zd.2 k.p.c., obciążając nimi w całości powódkę główną, której bardzo rozbudowane roszczenia zostały uwzględnione w niewielkiej zaledwie części. Sąd ustalił opłatę ostateczną na kwotę 3.000 zł (art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 28 VII 2005 r. *o kosztach sądowych w sprawach cywilnych*). Jej nieuiszczoną część - 2.000 zł, obowiązana jest uiścić powódka główna, zgodnie z art. 16 ustawy.

Sąd obciążył także powódkę główną obowiązkiem zwrócenia pozwanym głównym - solidarnie - kosztów zastępstwa procesowego, uznając, że adekwatne do nakładu pracy pełnomocnika, wykonującego zawód radcy prawnego, będzie wynagrodzenie w dwukrotnej minimalnej wysokości - 1.697 zł.